

mezi zástupci Čsl. republiky a Rakouska o stihání provinilců přes hranice stalo se výnosem, jenž vydán byl až po případu, o nějž jde. Jelikož soudem tuzemským přiznati jest veřejné strážní tuzemské povahu tuto i tehdy, když úřadování stalo se za hranicemi, jest otázka, platila-li zmíněná dohoda již v době skutku, bezvýznamnou, to tím spíše, že výnos prezidia ministerstva vnitra ze dne 18. ledna 1920 čís. j. 1819 neobsahuje vlastně ničeho jiného než sdělení stavu samozřejmého a spořádaným poměrům mezi státním odpovídajícího.

Čís. 335.

**Předražování (cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.).
Trestu administrativnímu dle §§ 8 a 9 nařízení ze dne 19. února 1919, čís. 94 sb. z. a n. podléhá prosté, byť i jen kulposní, porušení zákazu prodeje, pokud se týče příkazu ohlášení. Stalo-li se vědomě a úmyslně, spadá, splněny-li další podmínky, pod pojem pletich.**

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 641/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnickou stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 3. března 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 23 čís. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmatečnická stížnost, uplatňující důvod čís. 9 a) § 281 tr. ř., jest bezdůvodná. Dovolávajíc se vládního nařízení ze dne 19. února 1919, čís. 94 sb. z. a n. a posudku znaleckého vytýká stížnost, že byl stěžovatel nepopíratelně oprávněn kúže koupiti a kup nelze prý proto pokládati za pletichy. Ježto však překročení zákazu prodeje a porušení povinnosti, ohlásiti koupi kúže komisi, ohrožuje uvedené nařízení v §§ 8 a 9 pouze administrativním trestem, nelze prý ani v prodeji pokud se týče neohlášení kúže komisi, natož v pouhém pokusu prodeje, spatřovati pletichy, trestné dle § 23 čís. 4 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák., což platilo by dle náhledu stížnosti i tehda, kdyby nebylo speciálního ustanovení uvedeného nařízení. Nelze nahlédnouti, proč by jednání, jímž vědomě mají býti zmařeny předpisy, čelící proti zvyšování ceny koží, nemělo spadati pod široký pojem pletich, jenž kryje každou činnost obchodní, vybočující vzhledem ku poměrům, válkou přivoděným, z mezí legitimního obchodování. Pouhé vládní nařízení nemůže však derogovati předpisu zákona, jakému na roveň klásti sluší cís. nař. o předražování. Předpisu § 8 a 9 vládního nařízení čís. sb. z. a n. 94/19 lze rozuměti jen tak, že trestu administrativnímu podléhá prosté, byť i jen kulposní, porušení zákazu prodeje, pokud se týče příkazu ohlášení. Jakmile stane se vědomě a zúmyslně za okolností, jež vyhovují předpokladům trestního činu dle § 23 čís. 4 cís. nařízení, nastane i trestnost soudní dle tohoto předpisu. Že stížnost nepřipustně dělí činnost stěžovatelovu na dvojí období — nákup a pokus prodeje — dokazujíc ohledně každé zvlášť nezpůsobilost jako podkladu pro odsouzení

pro pletichy, budiž jen mimochodem podotknuto. Záleží tudíž jen ještě na způsobnosti, by pletichami byla stupňována cena předmětu potřeby, již stížnost popírá při pouhém pokusu, natož úmyslu, zboží dále prodati. Než rozsudek zjišťuje, že jak nákup, tak pokus prodeje kůže stal se v úmyslu, docíliti obejitím platných předpisů neodůvodněného zisku, jehož by při správném postupu nemohlo býti docíleno. Tím opodstatněn jest požadavek způsobnosti, by cena zboží pletichou byla stupňována a jest lhostejno, že zůstalo jen při pokusu prodeje, jelikož tím vyloučen jest jen účinek, tedy skutečné zvýšení ceny, ne však způsobnost, účinek ten přivoditi.

Čís. 336.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.).

I soud lichevní, rozhoduje »podle volného uvážení všech okolností« (§ 18 cit. zák.), jest povinen uvéstí důvody a úvahy, jakými se řídil, rozhoduje sporné otázky.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr I 662/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Ml. Boleslavi ze dne 28. července 1920, pokud jím byl obžalovaný sprostěn z obžaloby pro přečin předražování dle § 7 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., rozsudek zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Proti vývodům obžalovaného, že dle § 18 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. rozhoduje lichevní soud o tom, je-li cena zřejmě přemrštěná »podle volného uvážení všech okolností«, dlužno připomenouti, že tomuto ustanovení nelze rozuměti tak, jakoby soud lichevní mohl rozhodovati o přiměřenosti cen libovolně bez jakéhokoliv podkladu a důvodu, nýbrž že i soud lichevní jest vázán předpisy § 258 odstavec druhý tr. ř., jakož i předpisem § 270 čís. 5 tr. ř., dle něhož jest mu uvéstí důvody a úvahy, jakými se řídil, rozhoduje sporné otázky.

Čís. 337.

Podloudný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).

»Obecnou cenou« ve smyslu § 6 zák. jest při předmětu monopolním (sacharinu) úřední cena monopolní; nelze přihlížeti ku srážce z této ceny, které jsou účastní státem pověřeni prodavači.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1921, Kr II 360/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojme